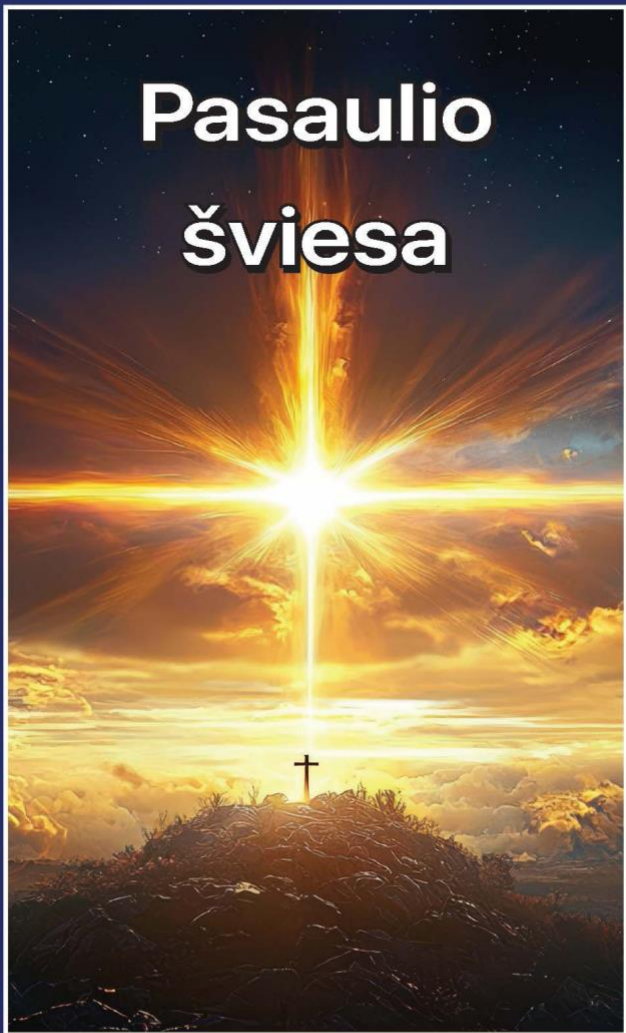

Pasaulio šviesa

Pasaulio šviesa

*„Tegul jūsų šviesa šviečia žmonėms, kad jie matytų jūsų gerus darbus ir šlovintų jūsų Tėvą, kuris yra danguje.“ **Evangelija pagal Matą 5:16***

Tamsybė Biblijoje naudojama kaip atsiskyrimo nuo Dievo ir žinių apie Jį bei Jo tikslų žmonijos atžvilgiu trūkumo simbolis. „Dievas yra šviesa, ir Jame nėra jokios tamsybės“, – rašė Evangelija pagal Joną. (Evangelija pagal Joną 1:5). Tie, kurie pažįsta Dievą, kaip Jis save apreiškia per savo Žodį, ir kurie stengiasi vykdyti Jo valią, Šventajame Rašte vaizduojami kaip einantys „šviesoje“. Apie visus kitus sakoma, kad jie eina „tamsoje“. Evangelija pagal Joną 1:6, 7

Ši simbolinė tamsa nusileido ant žmonijos dėl nuodėmės, nes mūsų pirmieji tėvai buvo pirmieji nusidėjėliai. Jie nusprendė nepaklusti Dievo įstatymui ir taip atnešė mirtį sau bei visiems savo palikuonims. Paulius rašė: „Kaip dėl vieno žmogaus nepaklusnumo daugelis [t. y. visa žmonija] tapo nusidėjėliais.“ (Romiečiams 5:19). Tai reiškia, kad „tamsa“ apgaubė žemę nuo pat Edeno dienų. Iš tiesų, pranašas Dovydas ją apibūdino kaip nakties patirtį, apie kurią rašė: „Verksmas gali trukti visą naktį“, o tada pridėjo raminantį pažadą: „Ryte ateina džiaugsmas.“ Psalmių 30:5

Per šią ilgą ir niūrią naktį, kai didžioji dalis žmonių gyveno be Dievo ir be vilties, Jis turėjo savo liudytojus žemėje, kurie – ar Dievo rankos vedami, ar savo

ištikimu liudijimu apie Jį – buvo tarsi šviesos tamsoje. Nė karto šie liudytojai neįtikino didelio skaičiaus žmonių apie Dievą susijusia tiesa, tačiau jie dažnai tarnavo kaip vedliai tiems, kurie ieškojo Dievo, nuoširdžiai stengdamiesi Jį rasti ir Jam tarnauti. Apaštalų darbai 17:27

Grijtant į Potvynio laikus, matome, kad tuomet Nojus buvo Visagalio Dievo, Kūrėjo, liudytojas. Apaštalas Petras mums sako, kad Nojus buvo „teisumo skelbėjas“ (2 Petro 2:5). Jis nepertvarkė savo laikų pasaulio, tačiau buvo šviesa tame pasaulyje, nes liudijo apie Dievą ir Dievo tikslą, susijusį su artėjančiu potvynio kataklizmu. Nojaus ištikimybė Dievui ir teisumui buvo patvirtinta potvynio atėjimu.

Per visus tuos amžius iki Jėzaus pirmojo atėjimo Dievas stebuklingu būdu parodė savo apsaugančią galią savo liudytojų gyvenimuose, o tai padidino jų liudijimo veiksmingumą. Per pranašą Izaiją Viešpats pažadėjo: „Joks ginklas, nukreiptas prieš tave, nepasiteisins“, ir tai tiesiogine prasme pasitvirtino visų jo ištikimų liudytojų atžvilgiu tais senovės laikais. Izaijas 54:17

Juozapo priešai pardavė jį į vergiją į Egiptą, tačiau per nuostabias Dievo apvaizdos apraiškas jis tapo Egipto valdovu ir savo tautos išgelbėtoju. Kaip nuostabiai tai parodė Juozapo Dievo galią ir šlovę! Nėra užfiksuota, kad Juozapas kada nors būtų sakęs ilgą pamokslą apie Dievą. Jo gyvenimas, kupinas „ “ tikėjimo, ir retkarčiais ištariamų „laiku pasakyti žodžiai“, kuriais jis atskleidė savo tikėjimą, buvo iškalbingesni už bet kokį

jo galimą pamokslą, ypač todėl, kad Dievas atvirai patvirtino jo tikėjimą ir atlygino už jo ištikimybę.

Vėliau, kai Egipte į valdžią atėjo faraonas, kuris nepažinojo Juozapo, izraelitai, tuo metu gyvenę toje žemėje ir labai padaugėję skaičiumi, buvo paversti vergais. Viešpaties apvaizdos dėka Mozė buvo iškeltas juos išgelbėti. Dievo vardas ir šlovė buvo pavojuje, kai Mozė ir Aaronas pasirodė prieš faraoną, reikalaudami izraelitų išlaisvinimo.

Pats Mozė buvo bejėgis įvykdyti Viešpaties planą savo tautai, tačiau jis ištikimai stovėjo Viešpaties pusėje ir Viešpaties vardu pareikalavo išlaisvinti izraelitus. Mes žinome, kuo tai baigėsi. Viena po kitos egiptiečius ištiko nelaimės, o galiausiai – jų pirmagimių mirtis. Tada karalius pareikalavo, kad hebrajų vaikai paliktų šalį, ką jie ir padarė.

Tačiau faraonas persigalvojo ir pasiuntė savo kariuomenę susigražinti izraelitus. Vėlgi Viešpats įsikišo, savo tautai atverdamas praėjimą per Raudonąją jūrą ir leisdamas vandenims uždengti Egipto kariuomenę, kai ši bandė juos persekioti. Tada nuskambėjo ta didinga išgelbėjimo giesmė: „Aš giedosiu Viešpačiui, nes Jis šlovingai nugalėjo: Jis įmetė į jūrą žirgą ir jo raitelį. Viešpats yra mano stiprybė ir giesmė, ir Jis tapo mano išgelbėjimu.“ Išėjimo 15:1, 2

Šis nuostabus liudijimas apie Dievo gebėjimą kovoti už savo tautą ir ją išgelbėti nepakankamai įspūdžio padarė izraelitams, kad jie galėtų visiškai Juo pasitikėti ir eiti pirmyn užimti Pažadėtąją žemę. Jie atmetė dviejų

ištikimų žvalgų – Kalebo ir Jozuės – ataskaitą ir balsavo prieš bandymą išvaryti kanaaniečius iš tos žemės. Dėl to Dievas leido jiems klajoti dykumoje keturiasdešimt metų.

Tačiau Jis stebuklingai jais rūpinosi. Jis davė maną iš dangaus, o iš uolos tryško vanduo, kad juos atgaivintų. Jis suteikė jiems palapinę kaip garbinimo centrą. Per visą tą laiką, kaip Mozė priminė izraelitams: „Visus šiuos keturiasdešimt metų jūsų drabužiai nesusidėvėjo, o jūsų kojos nesusidengė pūslėmis ir nepatino.“ (Pakartoto Įstatymo 8:4). Mozė žinojo, kad būtent Viešpats rūpinosi savo tauta per jų kelionę dykumoje, tačiau bijojo, kad jie to nepamirštų, ir priminė jiems, jog būtent Dievas „vedė jus per plačią ir baisią dykumą, tą ištroškusią ir bevandenę žemę, kurioje knibždėjo nuodingos gyvatės ir skorpionai. Jis iškėlė jums vandenį iš kietos uolos.“ Pakartoto Įstatymo 8:15

Būtent Viešpats visa tai padarė Izraeliui, ir taip, per savo elgesį su jais ir nepaisant jų pačių tikėjimo stokos, jie buvo naudojami kaip Jo liudytojai. Tai tebebuvo tiesa, kai, vadovaujant Jozuei ir dar vienu stebuklu, Jis leido jiems perkelti per Jordano upę ir užimti Pažadėtąją žemę.

Griūvančios sienos

Vos įžengę į Kanaaną, izraelitai susidūrė su įtvirtintu ir sienomis apsuptu Jericho miestu. Kol šis miestas nebuvo užkariautas, nebuvo galima toliau užimti žemės, tačiau jie nesugebėjo to padaryti remdamiesi savo išmintimi ir jėgomis. Tada, „kai Jozue priartėjo

prie Jericho, jis pakėlė akis ir pamatė priešais save stovintį vyrą su ištrauktu kardu rankoje. Jozue priėjo prie jo ir paklausė: „Ar tu esi už mus, ar už mūsų priešus?“ Jozue 5:13–15

Vyras su ištrauktu kardu prisistatė kaip „Viešpaties kariuomenės vadas“ – Viešpaties angelų gausybių vadas. Kaip Viešpaties pasiuntinys, šis „vyras“ paaiškino Jozuei strategiją, kurią reikėjo taikyti užimant Jerichą. Jozue laikėsi šių nurodymų, ir miesto sienos sugriuvo prieš jų akis. „Taigi Viešpats buvo su Jozue, ir jo šlovė pasklido po visą kraštą.“ Jozue 6:27

Kita išskirtinė pergalė, atnešusi šlovę Viešpačiui, buvo Gedeono, su savo nedidele trijų šimtų vyrų būriu, pergalė prieš midianitus. Ir vėl pergalę laimėjo Viešpats. Kai Gedeono trys šimtai vyrų, vykdydami savo vado nurodymus, sudaužė molinius indus, leisdami savo deglų šviesai spindėti tamsoje, ir trimitavo bei šaukė: „Viešpaties ir Gedeono kardas“, „Viešpats sukėlė kiekvieno kardą prieš jo draugą visoje midianitų kariuomenėje, ir kariuomenė pabėgo.“ Teisėjų 7:20–22

Jehova yra Dievas

Per pranašą Eliją Dievas taip pat labai įspūdingai parodė savo šlovę. Dėl karaliaus Ahabo žmonos Jezabelės įtakos Izraelis buvo įtrauktas į Baalio stabmeldystę. Vadovaujamas Viešpaties, Elijas surengė bandymą Karmelio kalne, kad būtų įrodyta, ar Jehovas, ar Baalis yra tikrasis ir gyvasis Dievas. Buvo sutarta, kad tas, kuris privers ugnį nusileisti iš dangaus ir sudeginti jam aukojamą auką, bus tikrasis Dievas.

Tą dieną ant Karmelio kalno ir aplink jį susirinko milžiniška minia. Elisas pareikalavo, kad Baalio kunigai pirmieji atliktų savo demonstraciją, ką jie ir padarė, tačiau nieko nepasiekė. Visą dieną jie kankinosi ir šaukėsi Baalio, bet Baalis neatsiliepė. Elisas juos pašiepė, sakydamas: „Šaukite garsiau! Juk jis tikrai yra dievas! Galbūt jis giliai pasinėręs į mintis, užsiėmęs arba keliauja. Galbūt jis miega ir jį reikia pažadinti.“ Pirmoji Karalių knyga 18:27

Baalio kunigai toliau kankinančiai šaukė savo dievui iki „vakarinės aukos“ laiko. Tada Elisas pakvietė žmones priartėti ir stebėti bandymą, kurį jis atliks. Jis paruošė aukurą ir ant jo padėjo auką. Tada, norėdamas parodyti, kad nenaudojami jokie apgaulės būdai, jis iškasė griovį aplink aukurą ir pripildė jį vandeniu, apsipildamas aukurą ir auką vandeniu. Tada Elisas meldėsi:

„Viešpatie, Abraomo, Izaoko ir Izraelio Dieve, tegul šiandien tampa žinoma, kad Tu esi Dievas Izraelyje, o aš esu Tavo tarnas ir visa tai padariau pagal Tavo įsakymą. Išgirsk mane, Viešpatie, atsakyk man, kad šie žmonės žinotų, jog Tu, Viešpatie, esi Dievas ir kad Tu vėl sugrąžini jų širdis.“ Pirmoji Karalių knyga 18:36, 37

Atsakydamas į šią iškaltinę maldą, kurioje buvo prašoma, kad Dievas apgintų savo vardą savo tautos akivaizdoje, nusileido ugnis ir sudegino deginamąją auką, medžius, akmenis ir dulkes, o vandenį, buvusį griovyje, išgėrė. Kai visa tauta tai pamatė, jie parpuolė veidais į žemę ir tarė: „Viešpats – Jis yra Dievas;

Viešpats – Jis yra Dievas.“ Pirmoji Karalių knyga
18:38,39

Asirijos kariuomenės sunaikinimas

Karaliaus Ezekijo valdymo laikotarpiu Asirijos karalius Sennacheribas, vykdydamas agresyvią kampaniją, pareikalavo, kad Jeruzalė būtų jam atiduota. Jis pasiuntė pasiuntinį pas Ezekiją, reikalaudamas pasiduoti, tačiau reikalavimas nebuvo patenkintas. Pasiuntinys buvo išsiųstas dar kartą su šia žinia:

„Neleisk, kad dievas, kuriuo pasitiki, tave apgautų, sakydamas: ‚Jeruzalė nebus atiduota į Asirijos karaliaus rankas.‘ Juk tikrai esi girdėjęs, ką Asirijos karaliai padarė visoms šalims, jas visiškai sunaikindami. O ar tu būsi išgelbėtas? Ar tautų, kurias sunaikino mano pirmtakai, dievai jas išgelbėjo – Gozano, Harano, Rezefo dievai ir Edeno žmonės, kurie buvo Tel Asare? Kur yra Hamato karalius ar Arpado karalius? Kur yra Lairio, Sefarvaimo, Henos ir Ivvos karaliai?“ Antroji Karalių knyga 19:10–13

Tai buvo tiesioginis iššūkis Izraelio Dievo gebėjimui sužlugdyti Sennacheribo planą užimti „ “ ir pavergti Jeruzalę. Pranašo Izaijo patarimu karalius Ezekijas nuoširdžiai meldėsi Dievui, sakydamas:

„O Viešpatie, Izraelio Dieve, sėdintis tarp cherubų, tik Tu vienas esi Dievas virš visų žemės karalysčių. ... Viešpatie, išklausyk žodžius, kuriuos Sennacheribas atsiuntė, kad išjuoktų gyvąjį Dievą. Tiesa, Viešpatie, kad Asirijos karaliai nusiaubė šias tautas ir jų žemes. Jie įmetė jų dievus į ugnį ir sunaikino juos, nes jie

nebuvo dievai, o tik medis ir akmuo, sukurti žmonių rankomis. Dabar, Viešpatie, mūsų Dieve, išgelbėk mus iš jo rankų, kad visos žemės karalystės žinotų, jog tik Tu, Viešpatie, esi Dievas.“ Antroji Karalių knyga 19:15–19

Viešpats atsakė į šią maldą per pranašą Izaiją, užtikrindamas pranašui ir karaliui, kad Jis tikrai apgins Jeruzalę, „dėl manęs ir dėl mano tarno Dovydo“. Toliau skaitome: „Tą naktį išėjo Viešpaties angelas ir Asirijos stovykloje nužudė 185 000 vyrų; o kai jie anksti ryte atsikėlė, štai, jie visi buvo negyvi kūnai. Taigi Asirijos karalius Sennacheribas pasitraukė. Jis sugrįžo į Ninivę ir ten pasiliko.“ Antroji Karalių knyga 19:20, 34–36

Dievo šlovė Babilone

Kadangi jo išrinktieji žmonės nebuvo jam ištikimi, Viešpats leido, kad jie būtų paimti į nelaisvę į Babiloną. Tačiau tarp jų buvo keletas ištikimųjų, kuriuos, kaip atskirus asmenis, jis naudojo kaip savo liudytojus nelaisvės laikotarpiu. Iš jų ypač išsiskyrė Danielius ( ) ir jo trys jauni draugai – Hanania, Mišaelis ir Azarijas. „Eunuchų kunigaikštis“, kuriam jie iš pradžių tarnavo, pakeitė jų vardus į Beltesazarą, Šadrachą, Mešachą ir Abednego. Danieliaus 1:6,7

Danielius pirmą kartą išgarsėjo karaliaus akyse, kai, padedamas Viešpaties, sugebėjo prisiminti Nebukadnecaro sapną ir išaiškinti jo prasmę, po to, kai „magai, astrologai, burtininkai ir chaldėjai“ nesugebėjo to padaryti. Tai buvo itin veiksmingas Dievo liudijimas, privertęs karalių pripažinti Danieliui: „Iš tiesų tavo Dievas yra dievų Dievas, karalių Viešpats ir paslapčių

atskleidėjas, nes tu sugebėjai atskleisti šią paslaptį.“
Danieliaus 2:47

Tuomet Danielius buvo paskirtas visos Babilono provincijos valdovu, „ir vyriausiuoju iš visų Babilono išminčių“. Savo ruožtu Danielius prisiminė savo tris jaunus draugus ir paprašė, kad jie būtų paskirti jo padėjėjais. Šis prašymas buvo patenkintas.

Tačiau Nebukadnecaras netrukus pamiršo, ką buvo prisipažinęs apie Danieliaus Dievą kaip „dievų Dievą ir karalių Viešpatį“. Jis norėjo būti pripažintas aukščiausiuoju valdovu ir kad jo dievai būtų garbinami visoje karalystėje. Jis pastatė didžiulį statulą, simbolizuojantį jo, kaip civilinio valdovo, autoritetą ir teisę reikalauti, kad žmonės garbintų jo dievus. Jis įsakė, kad visi karalystės pareigūnai, gavę nurodytą signalą, nusilenktų ir garbintų šį statulą. Tie, kurie atsisakė paklusti, turėjo būti įmesti į ugnies krosnį. Matyt, Danielius, kadangi „sėdėjo prie karaliaus vartų“, buvo atleistas nuo šio įsakymo.

Tačiau jo trys draugai nebuvo. Priešai, pavydūs pareigų, į kurias buvo paskirti šie hebrajai, pranešė, kad jie nepakluso karaliaus įsakymui nusilenkti prieš jo auksinį statulą. Įsiutęs Nebukadnecaras pasikvietė tris hebrajus pas save ir pareikalavo sužinoti, ar pranešimas teisingas. Jie patvirtino, kad taip. Tada jis pareiškė esąs pasirengęs suteikti jiems dar vieną šansą, bet aiškiai nurodė, kad jei jie ir toliau nepaklus jo įsakymui, jie neabejotinai bus įmesti į ugnies krosnį. Tada Šadrachas, Mešachas ir Abednego atsakė karaliui, sakydami:

„Karaliau Nebukadnecarai, mums nereikia šiuo klausimu gintis prieš tave. Jei būsime įmesti į liepsnojančią krosnį, Dievas, kuriam tarnaujame, gali mus išgelbėti iš jos, ir Jis išgelbės mus iš Jūsų Didenybės rankų. Bet net jei Jis to nepadarys, norime, kad žinotumėte, Jūsų Didenybė, jog mes netarnausime jūsų dievams ir negarbinsime aukso statulos, kurią pastatėte.“ Danieliaus 3:16–18

Visi prisimename, kaip viskas baigėsi. Trys hebrajai buvo įmesti į liepsnojančią krosnį, kurioje ugnis degė taip smarkiai, kad karaliaus tarnai, įmetę juos į vidų, įkvėpė liepsnų ir žuvo. Tačiau tryš hebrajai buvo apsaugoti dieviškosios jėgos.

Tada karalius, tikriausiai šiek tiek abejojantis, ar pasielgė išmintingai, kai liepsnos šiek tiek nurimo, pažvelgė į ugnies krosnį ir pamatė, kad ne tik tryš hebrajai buvo gyvi, bet su jais buvo ir ketvirtas asmuo, „panašus į Dievo Sūnų“. (Danieliaus 3:25). Sudegė tik virvės, kuriomis jie buvo surišti, ir dėl to karalius matė juos vaikščiojančius liepsnose. Tada jis iškvietė juos iš liepsnų ir tarė:

„Tebūnie palaimintas Šadracho, Mešacho ir Abednego Dievas, kuris pasiuntė savo angelą ir išgelbėjo savo tarnus, pasitikėjusius Juo, kurie nepakluso karaliaus įsakymui ir paaukojo savo kūnus, kad netarnautų ir negarbintų jokio kito dievo, išskyrus savo Dievą. Todėl aš išleidžiu įsakymą, kad kiekviena tauta, gentis ir kalba, kuri pasakys ką nors blogo prieš Šadracho, Mešacho ir Abednego Dievą, bus supjaustyta į gabalus, o jų namai paversti mėšlynu: nes nėra kito

Dievo, kuris galėtų išgelbėti tokiu būdu.“ Danieliaus 3:28, 29

Galėtume toliau prisiminti šiuos jaudinančius įvykius, kuriuose Viešpats pašlovino save ne tik Izraelio, bet dažnai ir aplinkinių tautų akyse, nuostabiu būdu kovodamas už savo tautą ir išgelbėdamas savo ištikimus tarnus. Jie buvo Visagalio Dievo liudytojai ne tiek dėl to, kad žmonėms aiškino Jo šlovingas savybes, kiek dėl to, kad Jis parodė jiems savo palankumą dėl jų nepalaužiamo ištikimybės Jam.

„Jūs esate mano liudytojai“

Pats Dievas mums labai aiškiai ir gražiai apibendrina šį požiūrį, sakydamas:

„Taip sako Viešpats, kuris tave sukūrė, Jokūbe, ir kuris tave suformavo, Izraeli: „Nebijok, nes Aš tave išgelbėjau, Aš tave pašaukiau savo vardu; tu esi mano . Kai eisi per vandenį [kaip per Raudonąją jūrą], Aš būsiu su tavimi; ir per upes [kaip per Jordaną] jos tavęs nenusineš; kai eisi per ugnį, neapdegsi, ir liepsna tavęs neapims. Nes Aš esu Viešpats, tavo Dievas, Izraelio Šventasis, tavo Gelbėtojas: Aš atidaviau Egiptą už tavo išpirką, Etiopiją ir Sebą vietoj tavęs.“ „Aš, būtent Aš, esu Viešpats; ir be manęs nėra jokio Gelbėtojo. Aš paskelbiau, išgelbėjau ir parodžiau, kai tarp jūsų nebuvo jokio svetimo dievo; todėl jūs esate mano liudytojai, sako Viešpats, kad Aš esu Dievas.“ Izaijo 43:1–3, 11, 12

Šio apreiškiančio skyriaus tarpiniuose eilutėse Viešpats nurodo, kad ir jo būsimi santykiai su savo

tauta Izraeliu liudys jo šlovę. 6 ir 7 eilutėse rašoma: „Aš pasakysiu šiaurei: ‚Atiduok!‘; o pietams: ‚Nesulaikyk!‘ Atveskite mano sūnus iš toli ir mano dukras iš žemės pakraščių; visus, kurie vadinasi mano vardu, nes Aš juos sukūriau savo šlovei, Aš juos suformavau; taip, Aš juos padariau.“

Tai, matyt, nuoroda į išsibarsčiusio Izraelio sugrįžimą, kuris vyksta šiuo metu. Yra daug pranašysčių, rodančių, kad tai įvyks dabartinio amžiaus pabaigoje. Patvirtinimui pacituosime vieną iš jų:

„Štai ateina dienos, – sako Viešpats, – kai nebebus sakoma: ‚Gyvas Viešpats, kuris išvedė Izraelio vaikus iš Egipto žemės‘; bet: ‚Gyvas Viešpats, kuris išvedė Izraelio vaikus iš šiaurės žemės ir iš visų žemių, į kurias Jis juos buvo išsklaidęs ; ir Aš vėl juos sugrąžinsiu į jų žemę, kurią daviau jų tėvams. Štai, Aš pasiųsiu daug žvejų, – sako Viešpats, – ir jie juos sugaus; o po to Aš pasiųsiu daug medžiotojų, ir jie juos sumedžios.“ Jeremijo 16:14–16

Tai, kad per pastarąjį šimtmetį daugelis Abraomo gamtinių palikuonių sugrįžo į Pažadėtąją žemę netikėdami, vedami ne meilės Dievui, o troškimo pasiekti nacionalinį suverenumą, nepaneigia, kad šių nuostabių pranašysčių išsipildymas jau prasidėjo. Reikėtų atkreipti dėmesį, kad šis išėjimas iš tautų prilyginamas jų išėjimui iš Egipto. Tuomet motyvas buvo pabėgti iš vergovės, o būtent dėl jų tikėjimo stokos ir maišto prieš savo Dievą jiems buvo leista klajoti dykumoje keturiasdešimt metų.

Tai, kad turėtume tikėtis pamatyti juos vėl susirinkusius netikėjime, aiškiai nurodo pranašystė iš Ezechielio 20:33–37, kurioje rašoma:

„Kaip Aš gyvas, sako Viešpats Dievas, tikrai galinga ranka, ištiesta ranka ir išlietu įniršiu Aš viešpatausiu jums; ir Aš išvesiu jus iš tautų bei surinksiu jus iš šalių, į kurias buvote išsibarstę, galinga ranka, ištiesta ranka ir išlietu įniršiu. Ir Aš atvesiu jus į tautų dykumą, ir ten Aš susidursiu su jumis akis į akį. ... Ir Aš priversiu jus praeiti po rykšte, ir Aš įvesiu jus į sandoros ryšį.“

Šiame pranašystės žodyje apie Izraelio sugrįžimą į savo žemę ir atkūrimą kaip tautos atsiskleidžia keletas svarbių faktų. Vienas iš jų – Dievas viešpatauja jiems savo „įniršiu“, kad tai įvykdytų. Ši kalba neapibūdina savanoriško tautos sugrįžimo, kurį motyvuoja meilė Dievui. Pirmiausia jie atvedami į „tautos dykumą“. Šis posakis rodo, kad kurį laiką sugrįžę tremtiniai bus apimti tokios pačios sumaišties ir netikėjimo kaip ir juos supantis pasaulis. Dievas įtikinėja juos „akis į akį“. Jam nereikėtų jų įtikinėti, jei jie būtų visiškai atsidavę Jam ir būtų priėmę Jėzų kaip savo Atpirkėją.

Po to, kai jiems tenka praeiti po Dievo bausmės „rūgštimi“, jie pagaliau įvedami „į sandoros ryšį“. Tai rodo, kad kai jie pirmą kartą sugrįžta į savo žemę, jie dar nėra sandoros santykiuose su savo Dievu. Jeremijo 31:31–34 mums praneša, kad artėja laikas, kai Viešpats sudarys „naują sandorą su Izraelio namais ir su Judo namais“. Tačiau tai įvyks tik tada, kai jie bus priversti praeiti „bausmės rykštės“ kelią ir kai jų akys bus atvertos, kad pamatytų Viešpaties šlovę.

Ezechielio pranašystė 38 ir 39 skyriuose duoda mums užuominą, kada tai įvyks. Akivaizdu, kad Izraelis kaip tauta turi tapti dar tvirčiau įsitvirtinęs ir klestintis nei dabar, pakankamai, kad pritrauktų agresorių ordas iš šiaurės ir kitų pusių, kurios surengtų prieš juos puolimą. Būtent šio puolimo metu Dievas vėl kovos už savo tautą, kaip darė senovės laikais.

Pranašystėje teigiama, kad Dievas įsikiš prieš Izraelio priešų vadą „maru ir krauju; ir Aš užleisiu ant jo, ant jo būrių ir ant gausios tautos, kuri yra su juo, liūtį, didelius krušos gabalus, ugnį ir sierą“. Ezechielio 38:22

Dėl to tautų akys atsivers Dievo šlovei. Ne tik tai, bet Ezechielio 39:7 skelbia: „Taip Aš atskleisiu savo šventą vardą savo tautos Izraelio akivaizdoje; ir nebeįausiu jiems daugiau sutepti mano švento vardo; ir [tautos] žinos, kad Aš esu Viešpats, Šventasis Izraelyje.“

Taigi, kaip Dievas praeityje pašlovino savo vardą nuostabiu būdu, kuriuo elgėsi su Izraeliu, taip bus ir vėl. Tokiu būdu jie ir toliau bus Jo liudytojai ne todėl, kad uoliai skelbia Jo charakterio dorybes, bet todėl, kad, kaip ir praeityje, Jis juos apsaugos, išgelbės ir atleis jų nusikaltimus. Šia prasme Viešpats toliau skelbia Izraeliui:

„Jūs man nepirkote jokio kvepiančio kalamo, nei apipylėte man savo aukų riebalais. Bet jūs apsunkinote mane savo nuodėmėmis ir išvarginote mane savo nusikaltimais. Aš, būtent Aš, esu Tas, kuris savo pačio labui ištrina jūsų nusikaltimus ir daugiau nebeprisimena jūsų nuodėmių.“ Izaijo 43:24, 25

Apaštalas Paulius išplėtoja šią mintį, kai, pranašaudamas Izraelio sugrįžimą į sandoros santykius su Dievu po to, kai „ieis pilnas pagonių skaičius“, sako: „Ir taip bus išgelbėtas visas Izraelis. Kaip parašyta: „Iš Siono ateis Išgelbėtojas; Jis pašalins bedievybę nuo Jokūbo.“ Ir tai yra mano sandora su jais, kai aš pašalinsiu jų nuodėmes. Kalbant apie Evangeliją, jie yra priešai jūsų labui; bet kalbant apie išrinkimą, jie yra mylimi dėl patriarchų, nes Dievo dovanos ir jo pašaukimas yra neatšaukiami. Kaip jūs, kurie kadaise buvote nepaklusnūs Dievui, dabar gavote gailestingumą dėl jų nepaklusnumo, taip ir jie dabar tapo nepaklusnūs, kad ir jie dabar gautų gailestingumą dėl Dievo gailestingumo jums. Nes Dievas visus įtraukė į nepaklusnumą, kad galėtų visiems parodyti gailestingumą. O, koks didis yra Dievo turtas, išmintis ir pažinimas! Kaip mums neįmanoma suprasti Jo sprendimų ir Jo kelių!“ Romiečiams 11:26–33

Po daugelio šimtmečių kantraus laukimo, per kuriuos Viešpats baudė Izraelį jo tremtyje tarp tautų, Jis sugrąžins juos pas save ir sudarys su jais sandoros ryšį. Paulius mums praneša, kad tai taip pat reikš „gyvenimą iš mirusiųjų“. Visas Izraelis – ir gyvieji, ir mirusieji – vėl bus Viešpaties panaudoti kaip priemonė, atskleidžianti Jo šlovę jiems ir visoms tautoms. Vėl jie turi būti Jo liudytojai, nors, kaip aiškina Viešpats, vienas iš jų indėlių šiam tikslui buvo jų nuodėmės, reikalavusios Jo gailestingumo ir meilės.

Jėzaus liudytojai

Evangelijos amžiuje Dievo šlovės šviesa pasireiškė visai kitaip. Kai Jėzus pasakė: „Jūs esate pasaulio šviesa“, jis kreipėsi į savo mokinius (Evangelija pagal Matą 5:14). Era, per kurią Dievas stebuklingai parodė savo ranką, saugodamas ir laimindamas savo išrinktąją tautą bei baudždamas jos priešus, sparčiai artėjo prie pabaigos. Per kelerius trumpus metus Dievo simbolinė tauta turėjo išgirsti tuos lemtingus žodžius: „Jūsų namai jums bus palikti apleisti“ (Evangelija pagal Matą 23:38). Tada Dievo šviesa turėjo spindėti kitais kanalais ir kitomis priemonėmis.

Šioje naujoje tvarkoje Jėzus buvo Vadovas, Kapitonas, Pirmtakas. Jis apie save pasakė: „Aš esu pasaulio Šviesa.“ (Evangelija pagal Joną 8:12). Jėzus žinojo, kad pats asmeniškai pasaulyje nepasiliks ir kad jam patikėtas Dievo darbas bus tęsiamas jo atstovų – jo pasiuntinių – rankomis. Apreiškimo Jonui 20:4 eilutėje jie vadinami tais, kurie „buvo nukirsdinti dėl Jėzaus liudijimo ir dėl Dievo žodžio“.

Ši formuluotė apibūdina kankinystę, arba gyvybės paaukojimą tarnaudami Jėzui ir Dievo žodžiui. Evangelijos amžiuje ištikimybė veda į mirtį, ir mus drąsina pažadas: „Būk ištikimas iki mirties, ir Aš tau duosiu gyvenimo vainiką.“ Apreiškimas Jonui 2:10

Šio amžiaus pradžioje ir per visą apaštalų gyvenimą buvo daromi stebuklai, kurie parodė Dievo šlovę. Jėzus gydė ligonius ir prikeldavo mirusiuosius. Apaštalai darė tą patį, tačiau jie patys mirė, o stebėtojams nebuvo pateikta jokių įrodymų, kad

Dievas šiuo atžvilgiu būtų kišęsis į jų gyvenimus ar jais rūpinęsis. Nors Jėzus buvo prikeltas iš mirusiųjų, tik nedaugelis, išskyrus mokinius, tuo tikėjo. Pentakostės dieną Šventoji Dvasia buvo išlieta ant laukiančių mokinių, tačiau jų priešai atsisakė pripažinti tai, ką matė ir girdėjo, kaip Dievo rankos įsikišimo į jų reikalus įrodymą. Vietoj to jie apkaltino mokinius, kad jie yra apsvaigę.

Netrukus po to, kai apaštalai užmigo amžinuoju miegu, visi stebuklingi dieviškosios apsaugos ir meilės pademonstravimai nustojo, ir nuo to laiko per visus amžius Viešpaties tauta buvo raginama gyventi vien tik tikėjimu. Jie buvo Jėzaus liudytojai ne todėl, kad dieviškoji malonė jiems būtų stebuklingai pasireiškusi, bet todėl, kad jie ištikimai skelbė „Kristaus evangeliją“, kuri, kaip teigia Paulius, yra „Dievo galybė išgelbėjimui“. Romiečiams 1:16

Jėzaus jiems suteiktas įgaliojimas buvo toks, kad jie turėtų būti Jo liudytojai visame pasaulyje, skelbdami evangeliją (Evangelija pagal Matą 28:19; Apaštalų darbai 1:8). Praeityje, kai Viešpaties tauta buvo vadinama Jo liudytojais, tai buvo todėl, kad Dievas apreiškė savo šlovę stebuklingu būdu, kuriuo Jis elgėsi su jais. Evangelijos amžiuje tie, kurie liudija apie Jėzų, tai daro skelbdami nuostabų žmonių išgelbėjimo planą, kurį įgyvendinti Jėzus buvo pasiųstas į pasaulį. Skelbdami šią evangeliją, jie pasakoja ne tik apie galingą Jėzaus prisikėlimo stebuklą, bet ir apie tų, kurie gyvens ir karaliaus su Juo, prisikėlimo stebuklą.

Be to, visapusiška evangelijos žinia ragina skelbti tą didįjį ateities stebuklą, kuris bus būtinas visų mirusiųjų

prabudimui ir norinčių bei paklusnių žmonių atkūrimui iki visiško gyvenimo tobulumo kaip žmonių žemėje. Skelbdami faktus apie šiuos stebuklus, Jėzaus liudytojai stiprinami žiniomis apie tai, kas įvyko praeityje. Jie žino, kad Dievas, kuris išgelbėjo Izraelį iš Egipto, kuris saugiai pervedė juos per Raudonąją jūrą ir per Jordano upę į pergalę Kanaane, kuris pasiuntė angelą ir per vieną naktį sunaikino Asirijos kariuomenę, ir kuris išgelbėjo tris hebrajus iš ugnies krosnies, yra visiškai pajėgus išpildyti visus savo gerus pažadus, susijusius su visos žmonijos išgelbėjimu nuo nuodėmės ir mirties.

Tik nedaugelis iš šių Jėzaus liudytojų jį iš tikrųjų matė, tačiau jie tiki tų liudijimu, kurie patvirtina faktą, kad jis prisikėlė iš mirusiųjų. Jie taip pat tiki ir skelbia Pauliaus liudijimą, kad, kai Jėzus prisikėlė iš mirusiųjų, jis buvo labai išaukštintas virš angelų, kunigaikštysčių ir valdžių, ir virš kiekvieno vardo, kuris yra pavadintas, į Aukščiausiojo Didenybės dešinę. (Efeziečiams 1:18–23). Jie taip pat priima ir skelbia tolesnį Pauliaus liudijimą, kuriame skelbiama, kad galiausiai „kiekvienas kelis turi atsiklaupiti, ... ir kiekviena liežuvis turi išpažinti, kad Jėzus Kristus yra Viešpats, Dievo Tėvo šlovei“. Filipiečiams 2:9–11

Šie Jėzaus liudytojai džiaugiasi užimdami šią vietą kaip Jo ambasadoriai Dievo plane, nes jiems malonu paklusti dieviškajam įsakymui garbinti Sūnų, kaip jie garbina Tėvą. Iš tiesų, jie supranta, kad negali garbinti Tėvo visiškai, nebent tai darytų per Sūnų. (Evangelija pagal Joną 5:23). Jie žino, kad garbinti ir šlovinti prisikėlusį bei pašlovintą Jėzų bei tarnauti kaip jo

liudytojai nesumažina Dievo šlovės, nes jie supranta, kad būtent Tėvo galia išaukštino jo Sūnų į šią aukštą padėtį savo dešinėje.

Kaip „Jėzaus liudytojai ir Dievo žodžio skelbėjai“ jie išeina su šlovinimo giesme lūpose – šlovindami Dievą už Jo meilę, kuria Jis atsiuntė Jėzų, kad šis taptų pasaulio Atpirkėju ir Gelbėtoju. Jie šlovina Dievo dievišką išmintį, kuri parengė tokį mylintį išgelbėjimo planą, ir Jo teisingumą, kuris, nors ir negalėjo išteisinti kaltųjų, numatė galimybę nuplauti jų nuodėmes Atpirkėjo krauju. Jie šlovina Dievo galią, kuria įgyvendinamas ir užtikrinamas kiekvienas Jo šlovingo plano aspektas.

Jie nevaikšto šaukdami emocingai: „Šlovė Viešpačiui!“ Tačiau jie iš tiesų šlovina ir garbina Dievą, skelbdami Jo meilės planą, kurio centras yra Kristus Jėzus, Atpirkėjas. Jie džiaugiasi, kad Dievo Šventoji Dvasia įgaliojo juos būti Jėzaus liudytojais. Jie džiaugiasi, kad jiems suteikta teisė aiškinti Dievo planą, susijusį su tais, kurie pakviesti būti bendrais paveldėtojais su Jėzumi jo karalystės dvasiniame etape, taip pat skelbti šlovingą „atstatymo“ viltį visai žmonijai per tūkstantį metų Kristaus viešpatavimo.

Pasaulis neatsivertė

Šis šlovingas liudijimas, kurį per amžius teikė Jėzaus liudytojai, neatsivertė pasaulio ir neatsivers jo dabar. Tai nebuvo Dievo planas – Jo valia buvo, kad pagrindinis šio liudijimo darbo pasiekimas būtų pasiekti ir ugdyti tuos, kurie prisijungs prie šios ypatingos

klasės ir pasirodys verti gyventi ir karaliauti su Kristumi.

Beje, kiti išgirdo ir tam tikru mastu buvo palaiminti. Taigi jie tam tikru mastu buvo paruošti karalystės palaiminimams, kurie pasieks pasaulį per Tūkstantmetį. Milijonai kitų taip pat išgirdo šią žinią, bet į ją nekreipė dėmesio – vis dėlto ji buvo liudijimas net ir jiems. Jėzus sakė: „Ši Karalystės evangelija bus skelbiama visame pasaulyje liudijimui visoms tautoms; ir tada ateis [Evangelijos amžiaus] pabaiga.“ Evangelija pagal Matą 24:14

Jėzus savo liudytojus palygino su tamsoje šviečiančiomis žvakėmis. Žinome, kad žvakė savo šviesą nepasiekia toli į tamsą. Ji naudinga tik tiems, kurie yra šalia jos. Panašiai ir Evangelijos šviesa, spindinti per Jėzaus liudytojus, yra vedlys ir didelė palaima tiems, kurie tikėjimu ir atsidavimu priartėja prie jos ir prie Viešpaties, kurį ji atstovauja, tačiau išorinis pasaulis mato tik neryškų švytėjimą.

Kažkas pasakė, kad Evangelijos šviesa, spindinti per Jėzaus liudytojus, yra kaip švyturys vandenyno pakraštyje – jis ten pastatytas ne tam, kad apšviestų vandenyną, bet kad nukreiptų jūrininką. Taigi tiesa neapšvietė pasaulio Evangelijos amžiuje, nors ji buvo vienintelė šviesa pasaulyje. Tačiau ši šviesa buvo vedlys pačiam Viešpačiui „“ tautai, leidžianti jiems rasti ir eiti „siauru keliu“, vedančiu į „šlovę, garbę ir nemirtingumą“. Romiečiams 2:7

„Kaip saulė“

Per dabartinio amžiaus Jėzaus liudytojus Evangelija skelbiama iki „pabaigos“ – amžiaus pabaigos. Jėzaus palyginimas apie kviečius ir rauges taip pat kalba apie amžiaus pabaigą. Jėzaus liudytojai šiame palyginime vadinami „karalystės vaikais“, o kai derliaus nuėmimo darbas bus visiškai užbaigtas, sakoma, kad šie „karalystės vaikai“ „švies kaip saulė savo Tėvo karalystėje“. Evangelija pagal Matą 13:38, 43

Šis spindėjimas kaip saulė bus susijęs su Jėzumi, išpranašauta „Teisumo saule“, kuri turi pakilti su „gydymu savo sparnuose“, kad apšviestų ir palaimintų visą žmonijos pasaulį (Malachijo knyga 4:2). Jėzaus liudytojai, kaip triumfuojanti bažnyčia, kartu taps to „Teisumo Saulės“ dalimi ir kartu su Jėzumi pasirūpins, kad Dievo šlovės pažinimas užpildytų visą žemę, „kaip vandenys dengia jūrą“. Izaijo 11:9; 40:5

Taigi matome, kad kai Jėzus pasakė tai saujelei mokinių, kuriems jis sakė Kalno pamokslą: „Jūs esate pasaulio šviesa“, jis turėjo omenyje, kad galiausiai jie bus kur kas daugiau nei tik šviesa „pasaulyje“. Būtent pastaruoju, ribotu būdu jie iki šiol leido savo šviesai šviesti. Tai įvyko ne dėl jų uolumo ar entuziazmo trūkumo, bet dėl žmogiškųjų ribotumų.

Kaip paaiškino Jėzus, šio pasaulio tamsybė nekenčia šviesos, todėl tie, kurie gyvena tamsybėje, paprastai nusigręžia nuo šviesos net ir tada, kai ją mato. Už tai didžiąja dalimi atsakingas Šėtonas. Kaip šio pasaulio dievas, jis apakino netikinčiųjų protus, „kad jie nematytų Evangelijos šviesos, kuri atskleidžia

Kristaus, kuris yra Dievo atvaizdas, šlovę“. 2 Korintiečiams 4:4

Kai „Teisumo Saulė“ pakils su „gydymu savo sparnuose“, o „Karalystės vaikai“ su ja spindės, Šėtonas bus surištas, kad „daugiau nebegalėtų klaidinti tautų“. (Apreiškimas Jonui 20:1–3). Kai „tamsos“ valdovas (Efeziečiams 6:12) bus taip sutrukdytas trukdyti šviesai spindėti iš tos šlovingos „Saulės“, visas pasaulis turės puikią galimybę susipažinti su Jėhovu, tikroju Dievu, ir su jo mylimu Sūnumi, kuris mirė už juos, kad jie galėtų gyventi. Tada visiems bus liudijama ta didžioji tiesa, kad Jėzus paaukojo save kaip išpirką už visus. 1 Timotiejui 2:4–6

Visos žmonijos apšvietimo darbas užtruks tūkstantį metų – tūkstantį Kristaus karalystės metų. Pirmiausia gyvoji karta bus gavusi „gryną kalbą“, apie kurią minėjo pranašas Sofonijas. (Sofonijas 3:8, 9). Tai įvyks iškart po to, kai „[Dievo] pavydo ugnis“ sunaikins simbolinę žemę – jos dabartines blogio sistemas – didžiojo „sunkumų laikotarpio, kokio dar nebuvo nuo tada, kai atsirado tautos“, metu. Danielio 12:1

Daugelis tų, kurie pereis per tą „ugnį“, bus visiškai nežinojantys tikrojo Dievo, todėl būtina jiems perteikti gryną tiesos žinią, kad jie turėtų galimybę tinkamai pažinti Dievą ir Jam tarnauti „vieningai“. Tačiau tai bus tik pradžia. Tada prasidės daugelio milijardų mirusiųjų prabudimas. Kiekvienai šių žmonių kartai išgirdus Viešpaties balsą, kviečiantį juos iš kapo, jiems taip pat reikės apšvietimo. Taigi, nors „Saulė“ švies per visą Tūkstantmetį, tik artėjant jo pabaigai ilgos nuodėmės ir

mirties nakties tamsa bus visiškai išvartyta iš visų žmonių protų.

Pranašas Zacharijas pateikia mums nuostabų šio reiškinių pavyzdį. Jis kalba apie tūkstantį Kristaus viešpatavimo metų – tą laikotarpį, per kurį švies „Teisumo Saulė“ – kaip apie „dieną“. Jis sako: „Tai bus nepakartojama diena – diena, žinoma tik Viešpačiui, – kurioje nebus skirtumo tarp dienos ir nakties. Atėjus vakarui, bus šviesa.“ Zacharijas 14:7

„Tą dieną“, – tęsia pranašas, – „iš Jeruzalės tekės gyvieji vandenys“ (Zacharijas 14:8). Apreiškime Jonui 22:1, 2 rašoma, kad ši „upė“ teka iš „Dievo ir Avinėlio sosto“. Abipus upės stovi simbolinis „gyvybės medis“, duodantis visus reikalingus gyvybę teikiančius vaisius, o „medžio lapai“ skirti „tautų gydymui“. Būtent tada „Dvasia ir nuotaka“ pasakys: „Ateikite... imkite gyvybės vandenį nemokamai.“ Apreiškimas Jonui 22:17

Taigi šiame gražiame simbolių derinyje pavaizduotas būsimas dabartinių Jėzaus liudytojų darbas. Šiuo metu mūsų žinia visiems, kurie visiškai tiki, yra paimti savo kryžių ir sekti Jėzumi į mirtį. Kai bus baigtas šios ištikimosios klasės – Kristaus, galvos ir kūno – atrinkimas, ir kai šviesa apie Dievo planą bus apreikšta visai žmonijai, kvietimas bus skirtas visiems: „Ateikite... imkite gyvybės vandenį nemokamai.“